

Εκείνη κι Εκείνος

του **Ζάχου Βασιλείου**

Χειρουργός, Νοσοκομείο ΙΚΑ “Παναγία”, συγγραφέας

Η καλοκαιριάτικη ζέστη δεν ήταν τόσο ανυπόφορη εκείνο το πρωί στα εξωτερικά ιατρεία του νοσοκομείου ‘Παναγία’. Ο διάδρομος ήταν γεμάτος από κόσμο που είχε έρθει από νωρίς.

Η ώρα είχε περάσει, μεσημέριασε. Ο κουλουρτζής στην είσοδο είχε πουλήσει τα κουλούρια του κι είχε φύγει. Ένας γιατρός κολλούσε στη τζαμαρία μια αφίσα για την απεργία της επόμενης βδομάδας.

Εκείνη, παλιά μοδίστρα, χήρα, χωρίς παιδιά, γύρω στα ...ήντα. Μικροκαμωμένη, καλοντυμένη, με κουρασμένο αλλά όμορφο πρόσωπο, που δεν περνούσε απαρατήρητο στις Κυριακάτικες βόλτες στη παλιά Καλαμαριά με τους μπαξέδες και τα τσαμούρια.

Εκείνος, παλιός караβοκύρης, με την αλμύρα ακόμα κολλημένη πάνω του, χήρος, μ’ ένα γιο ξεχασμένο στην Αμερική, γύρω στα εβδομήντα πέντε. Ψηλός, αδύνατος, με άσπρα μαλλιά, χωρίστρα στο πλάι και μια λεβέντικη κορμοστασιά, που οι παλιοί φίλαθλοι του Απόλλωνα ακόμα θυμούνται να κλωτσά με δύναμη τη μπάλα και να τινάζει τα αντίπαλα δίκτυα.

Εκείνη, περίμενε υπομονετικά να ‘ρθεί η σειρά της και ξεφύλλιζε ένα περιοδικό. Ήταν σίγουρη πως κάπου τον είχε ξαναδεί. Ίσως προχθές στου ‘Μασούτη’, μπορεί και στη λαϊκή αγορά τη περασμένη Πέμπτη ή στη πρόσφατη εκδήλωση για το Μικρασιατικό Ελληνισμό. Μπορεί και σε κάποιο όνειρό της, σε κάποια παλιά φωτογραφία...

Εκείνος, είχε βαρεθεί να περιμένει τη σειρά του. Που και που έριχνε μια κλεφτή ματιά προς το μέρος της. Ήταν σίγουρος πως την είχε ξαναδεί αλλά δεν θυμόταν πότε και που ακριβώς. Μήπως την είχε δει, αναρωτιόταν, τις προάλλες στη γιορτή για τις χαμένες Πατρίδες στη Κρήνη ή μήπως στου ‘Χαμόδρακα’ το περασμένο Σαββατόβραδο; Ποιος ξέρει; Μπορεί και στα όνειρά του ή σε κάποια στιγμή της μοναξιάς του που τον επισκέπτονται οι αναμνήσεις και τα περασμένα...

Σε μια στιγμή, τα βλέμματά τους αντάμωσαν. Εκείνος το κατέβασε αμέσως, κοκκίνισε και ξερόβηξε. ‘Τι θα σκέφτεται τώρα για μένα; Πως είμαι ένας ξεμωραμένος, ένας κορτάκιας, ένας...’ Εκείνη χαμήλωσε ταυτόχρονα το βλέμμα της με το δι-

κό του. Άρχισε να κάνει αέρα με το περιοδικό και ξεροκατάπιε. ‘Τι θα σκέφτεται τώρα για μένα; Πως είμαι μια εύκολη, μια κορτετζού, μια...’ Ένοιωσε τη καρδιά της να φτερουγίζει, ν’ ανεβάζει πίεση, το στόμα της στέγνωσε.

‘Ο κύριος Κοσμίδης! Κοσμίδης!’ φώναξε η νοσοκόμα μπροστά στη μισάνοικτη πόρτα του καρδιολογικού ιατρείου. Εκείνος δεν την άκουσε γιατί στο μεταξύ είχε πεταχτεί μέχρι το κυλικείο. Γύρισε σε λίγο κρατώντας ένα μπουκαλάκι κρύο νερό. Την πλησίασε μ’ ένα ντροπαλό χαμόγελο σαν μικρό παιδί και της το πρόσφερε μαζί μ’ ένα πλαστικό ποτήρι. ‘Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε. Είστε πολύ ευγενικός!’ του είπε, χαρίζοντάς του ένα χαμόγελο. Δεν θυμόταν πότε είχε χαμογελάσει τελευταία φορά και πότε της είχαν προσφέρει κάτι...

‘Κυρία Παπαδοπούλου! Ελάτε!’ ακούστηκε η αδελφή από τη πόρτα του ορθοπαιδικού ιατρείου. Εκείνη στηρίχτηκε στο μπαστούνι της, σηκώθηκε και με σιγανά, περήφανα βήματα διέσχισε το διάδρομο.

Τη στιγμή που περνούσε από μπροστά του κοντοστάθηκε. Γύρισε και τον κοίταξε. Εκείνος σηκώθηκε, την έπιασε από το χέρι και της ψιθύρισε: ‘Εδώ πιο κάτω έχει ένα ταβερνάκι πάνω στο κύμα. Τι θα λέγατε, κυρία Παπαδοπούλου, για ένα ουζάκι;’ Εκείνη έμοιαζε να τα ‘χει χαμένα. Ήπια μονορούφι το νερό της, έκανε δυο βήματα και σταμάτησε απότομα. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Στη στιγμή ξέχασε την οσφυαλγία και τους πόνους στα γόνατα που τη ταλαιπωρούσαν το τελευταίο καιρό. Γύρισε και πλησίασε τον παλιό караβοκύρη που περίμενε μια απάντηση. ‘Γιατί όχι, κύριε Κοσμίδη; Φύγαμε!’

Εκείνος ξέχασε μεμιάς το ραντεβού με το καρδιολόγο. Ας την είχε τη ριμάδα τη κολπική μαρμαρυγή. Την αισθανόταν να κτυπά θαυμάσια...

Βγήκαν μαζί έξω από το νοσοκομείο και τράβηξαν για το παραλιακό ταβερνάκι ενώ από τη θάλασσα ερχόταν μια δροσερή αύρα. Μιλούσαν να γνωρίζονταν από παλιά και να είχαν χρόνια να τα πουν. Και οι ματιές που αντάλλαζαν ήταν δυο θάλασσες γεμάτες όνειρα...

Το κοριτσάκι

του **Ζάχου Βασιλείου**

Ανοίγει τη χουφτίτσα του,
δαγκώνει τα χειλάκια.
Αθώα μάτια, λαμπερά
ψάχνουνε στην άμμο.

Μέσα στο κουβαδάκι του
στριμώνει τα κοχύλια,
βότσαλα, πετρούλες, χρώματα,
νεράιδες, αστερίες.

Γυμνό, αθώο, κι όμορφο,
παίζει με το κύμα. Τρέχει.
Πέφτει κάτω, σηκώνεται,
Φωνάζει και γελάει.

Στεφάνι από φύκια προσπαθεί
αδέξια να πλέξει.
Στη μάνα του τρέχει με χαρά
το δώρο να φορέσει.

Παίξε κοριτσάκι μου,
απόλαυσε τον ήλιο...
Παίξε κοριτσάκι μου,
σκορπιάς χαρά και χάρη...

Και να θυμάσαι πάντοτε,
το εύχεται η καρδιά μου,
τ' ανέμελο παιχνίδι σου,
το γέλιο πλάι στο κύμα.

Περί υγείας

του **Δημητρίου Πιπέλη**

Πολλά χρόνια αναζητά υπήνεμο λιμανάκι
ατέρμονο ταξίδι σε νερά θολά στο δρόμο για την Ιθάκη
όλοι με ζέση απaráμιλλη και άπλετο μεράκι
προμαχούν για το καλό της αλήθεια ή φενάκη;

Τι κι αν υψιπετείς ηνίοχοι προσπάθησαν πολύ
κανείς όμως δεν έγιανε το αποσαθρωμένο της κορμί
όλοι και κάποιο ψιμίθιο πρόσθεσαν κατά τα ειωθότα
μα η κατάσταση παραμένει ερεβώδης, ποιος έσβησε τα φώτα;

Αρίφνητες προσπάθειες φυλλορροεί η ελπίδα
το πνεύμα τους οιστρηλατεί το να βρεθεί κρηπίδα
μα να στο βάθος κει σαν κάτι υποφώσκει
βουκόλος είναι τελικά που τα γελάδια βόσκει!

Στο κατακερματισμένο της κορμί υπάρχει ακόμη ικμάδα
θα γιάνει λέει ο γιατρός την άλλη την βδομάδα
το φάρμακο για την αρρώστεια τούτη να βρεθεί μονάχα μένει
που οι επιστήμονες θα πουν “στρεβλοφυή ευμαρμένη”!

Αγγείο με φίδα, 2002, 0,15 x 0,35 x 0,22 εκ.,
Βασίλης Παυλής.